

An initiative of

EDMONTON MENNONITE

centre *for*
newcomers

World of Story Collection

Enormous Turnip (2005)

Uwungelema (2006)

Bundle of Sticks (2007)

Stranger Who Snored (2008)

Toad is the Uncle of Heaven (2009)

The Treasure in the Orchard (2010)

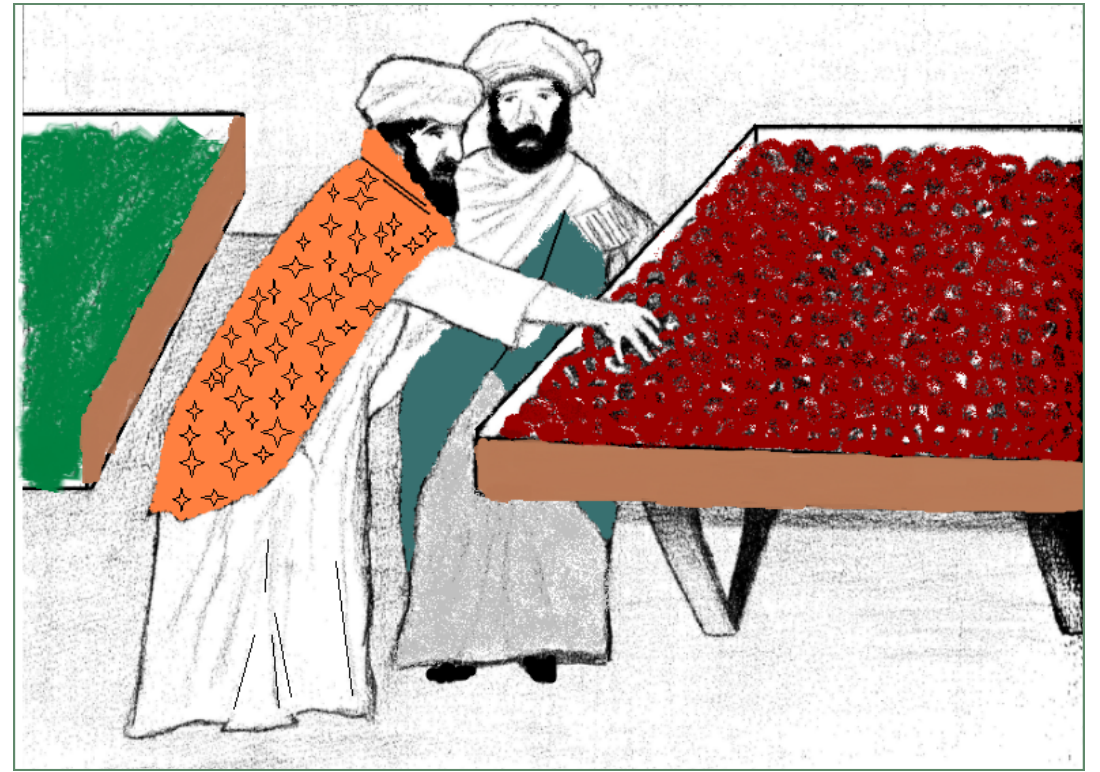
Supported by

The Treasure in the Orchard
an Afghani folktale

World of Story 2010

English - Tagalog

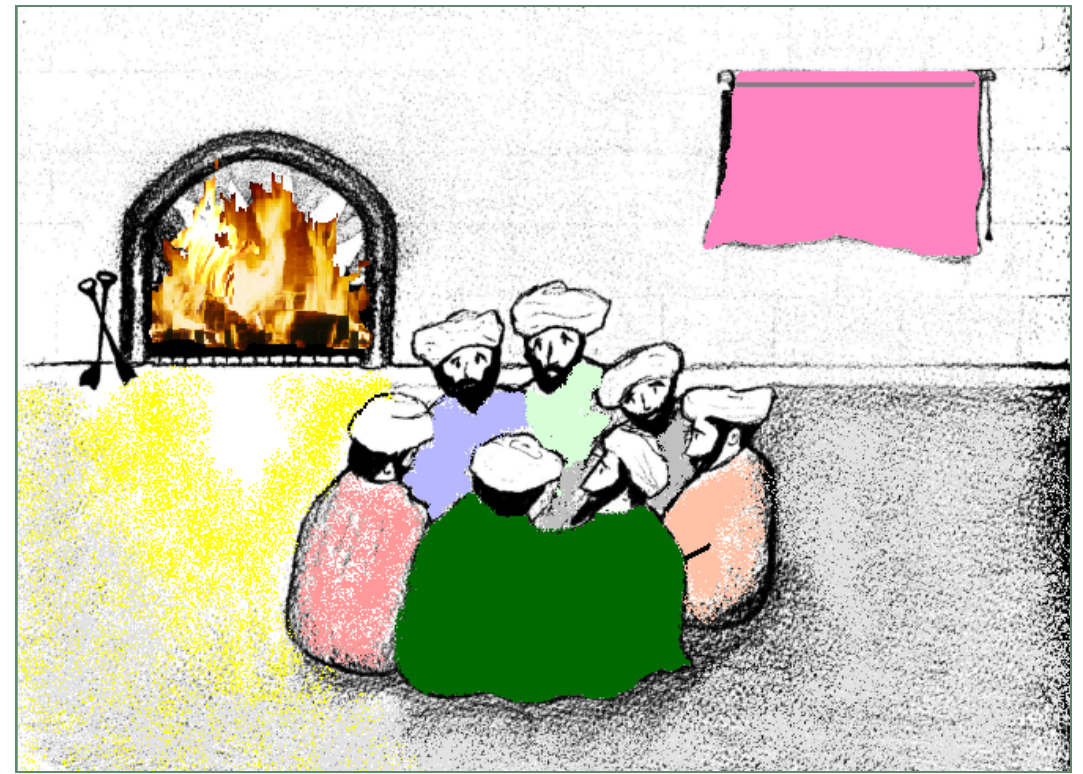
Tumulong ang kanilang mga kapit-bahay at habang ang panahon ay nagbago mula sa tag-ulan hanggang sa tag-init, sa wakas dumating na ang tag-sibol, At sa tag-sibol na iyon, sa matinding pagkamangha ng pitong magkakapatid, ang mga puno ng Mangga ay namunga tulad ng dati. Nag-ani sila ng maraming malalaki, makakatas at matatamis ng mga Mangga na maiibenta nila sa mataas na presyo sa Merkado. Sa kanilang malaking kinitang pera napag-alam nilang may sapat na silang salapi para mabuhay ng masagana hanggang sa susunod na anihan. Napatunayan nila na ang kanilang mabuting ama ay nag-iwan sa kanila ng kayamanan. Ang kayamang ito ay taniman! Kung itutuon lang nila ang kanilang oras, kaalaman, pawis sa pagtratrabaho, mabibigyan sila ng taniman ng masaganang kinabukasan. Ito ay makakapuno ng lahat sa kanilang mga panga-ngailangan gayong din para sa kanilang mga asawa, mga anak na lalaki at babae at maipagmamalaki na sila ng kanilang mabuting ama.

World of Story 2010

Edmonton Mennonite Centre for Newcomers

Ang Kayamahan Sa Taniman

The neighbours did help them, and the days turned from cold to warm, and finally spring did arrive. And in that spring, much to the seven sons' surprise, the pomegranate trees flowered like never before. They produced plenty of fine fruit. Red, ripe, juicy, plump pomegranates to sell at the market. After the sons returned from the market, they discovered that they had enough money to live comfortably until the next harvest. They realized that their kind father had left them a treasure. The treasure was the orchard! If they spent their hours, their knowledge, and their sweat working, the orchard would give them a prosperous future. It could sustain both themselves, and their wives and sons and daughters, and would make their kind father proud.

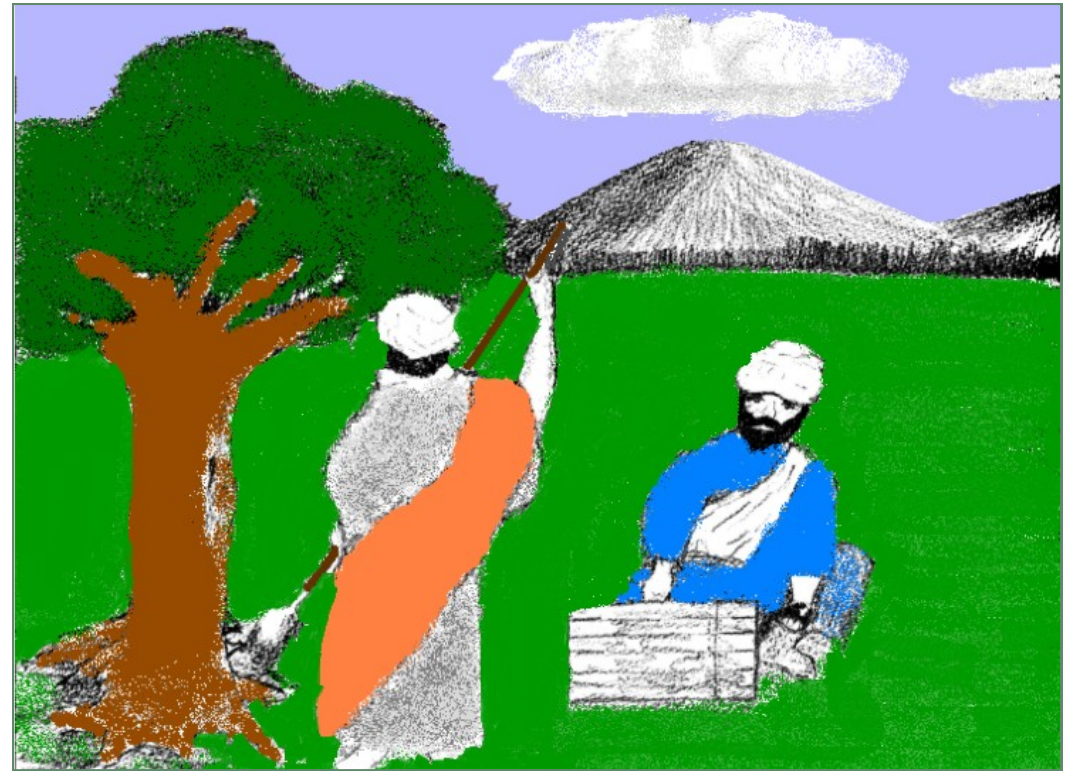
There once was, and there once was not, in days gone by, a kind young man who became a kind old man. In the days between being a young man and becoming an old man, this kind man grew a productive orchard of red, plump pomegranates. They were ripe and juicy and gave him pride. The kind man also had seven sons. In some ways, his sons were very much like the pomegranates. They were plump like the pomegranates, and the pomegranates stayed still, like the sons. The pomegranates were ripe and juicy and gave the kind man pride, but the sons were spoiled and lazy and caused the kind man shame.

Namuhay sila ng mahirap habang tag-ulan. Ang nakain lang nila ay natirang tinapay at pangarap na hindi natupad. Ang pitong lalaki ay wala nang napag-pilian kung hindi ang pumunta sa kanilang mga kapit-bahay na nakayuko at humingi ng tulong para hindi sila magutom, Silang lahat ay nahiya sa kanilang katamaran.

They spent a difficult winter. They chewed on bitter bread and bitter thoughts.
The sons had no choice but to go to their neighbours, with their heads bowed and ask for help so that they wouldn't starve.
They felt ashamed of their laziness.

Noong unang panahon, may isang mabuting batang lalaki na natiling mabuting ama hanggang siya ay tumanda. Nagkaroon siya ng pitong anak na lahat ay lalaki. Sa nakalipas na taon, siya ay nakapagtanim ng maraming punong Mangga. Ang mga ito ay napakalaki na hugis kalabaw at napakatamis na nagbigay sa kanya ng karangalan, subalit ang pito niyang mga anak ay laki sa layaw at napakatamad na nagdulot sa kanya ng kahihiyan. Sa ibang paraan, ang kanyang mga anak ay katulad ng mga Mangga na malulusog at matitibay sa anomang pinagdaan na panahon.

The kind man and his sons lived in a small, beautiful village in a valley surrounded by mountains. They had neighbours to the north whose sons worked tirelessly in their walnut grove. There were neighbours to the east whose sons toiled daily in their vineyard. They had neighbours to the south whose sons sweated under the hot sun so that the apples in their orchard grew large and sweet. And there were neighbours to the west whose sons spent hours in their cherry orchard. The neighbours gathered with each other to shake their heads and say: “Our sons give us so much help, but some boys are so lazy! Their poor kind father...” and shake their heads again.

Kinabukasan, lahat sila ay lumabas, hinahanap ang kanilang kayamanan. Sa mga sumunod na lingo, lahat ay nagtrabaho sa taniman mula sa pagsikat ng araw hanggang sa paglubog ng araw. Sila ay nagtrabaho ng masinsinan at mabilisan, naghihintay ng kanilang premyo. Natuto silang magbungkal ng lupa sa mas epektibong paraan. Binigay nila sa lupa ang kanilang kaalaman, pawis at oras. Sa katapusan ng pangatlong lingo, nakita nila ang bawat bahagi ng lupa ay nahukay na ngunit wala pa rin silang nakitang kayamanan. Lahat sila ay nabigo, Wala silang masyadong kita na nanggaling sa kaonting pag-ani hanggang sa susunod nilang pag-ani.

The following morning they went out, searching for their treasure. For the next few weeks, they worked in the orchard, from sun up to sun down. They worked hard, and fast, hungry for their reward. They learned to turn the soil more efficiently. They gave the land their knowledge, their sweat and their hours. By the end of the third week, they saw that every piece of the soil was turned over, but they still saw no treasure. The sons were disappointed. They did not have enough profit from the meager harvest to last until the next harvest.

Ang mabuting ama at kanyang mga anak ay nakatira sa maliit at magandang Nasyon sa Lambak na napalibutan ng mga bundok. Ang kanilang kapit-bahay sa Hilaga ay mga anak na lalaki na walang humpay na nagtrabaho sa kanilang Palayan. Meron din silang kapit-bahay sa Silangan na ang mga anak ay lalaki na masipag gumawa sa kanilang taniman na Mais. Ang kanilang kapit-bahay sa Timog ay mga anak na lalaki na nagpawis sa ilalim ng araw upang ang kanilang mga tubo ay lumaki ng malusog at matamis. At meron din silang kapit-bahay sa Kanluran na may mga anak na lalaki na ginugol ang kanilang oras sa bukirin ng Abaka. Ang mga kapit-bahay ay nagpulong-pulong at nag-saayunan na nagsabi: “Ang ating mga anak ay nagbibigay sa atin ng sobrang tulong ngunit may mga ibang lalaki rin na napakatamad! Ang kanilang kawawang ama ay lagging pagod.”

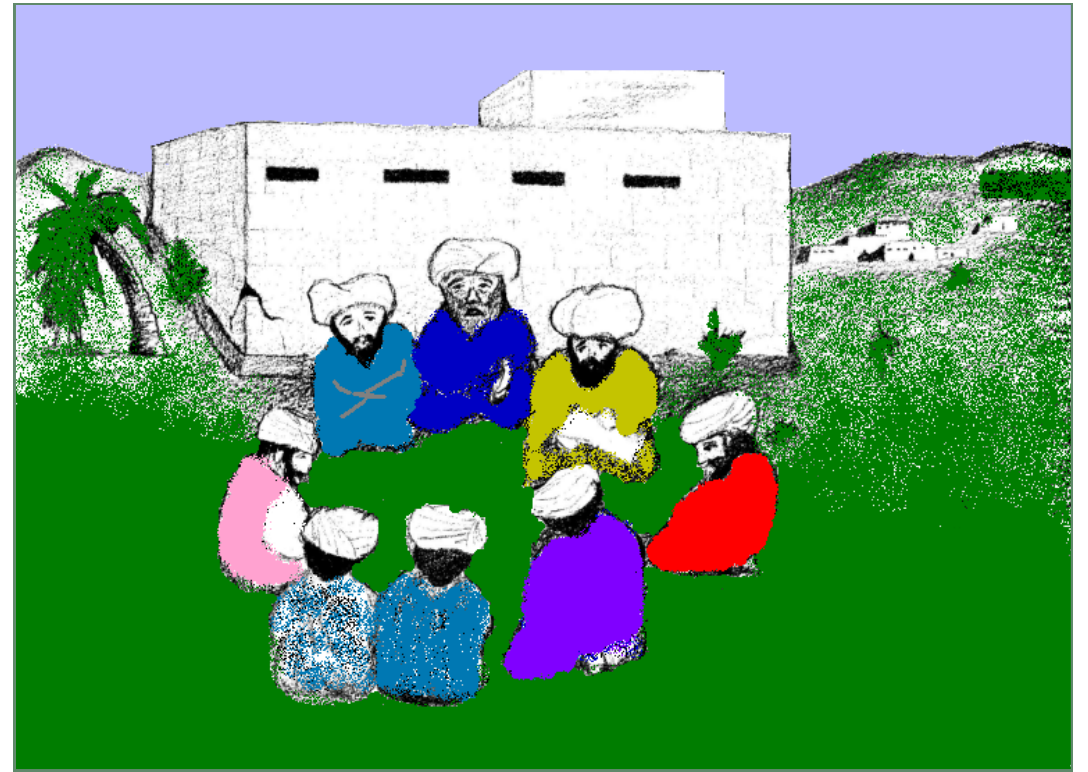
Even though they were lazy, the kind man loved all of his sons. He wanted to give them a comfortable life, and a prosperous future. So every day the kind man worked the land from sun up to sun down. He gave many gifts to the land. He gave his knowledge of how often to water, and when to pick the fruit. He gave his sweat that dripped down his back as he turned up the soil. And he gave the hours of his day. As he grew older, his work became more difficult, and the pomegranates became fewer. He asked for help from his sons, but they refused. They said that they had other things to do, but the kind man knew the problem. Working hard doesn't grow on trees like pomegranates. The kind old man knew that he would have to think of a way to teach them to work. And in his last hour he thought of a solution. He called his sons to his side.

Ang mga anak na lalaki ay nagtitipon-tipon upang ipagluksa ang kamatayan ng kanilang mabuting ama. Sila ay nagdiwang asa kanilang suwerte dahil ang kanilang ama ay nag-iwan ng kayamanan na nakabaon sa taniman. Ang bawat isa ay nagtataka kung ano talaga ang kayaman na ito. May isa na nag-akala na ito ay pilak; merong iba na naghinalang ito ay alahas; merong iba na nagpangarap na ito'y ginto at ang iba naman ay nanaginip ng mga batong-hiyas. Ang lahat ay nagpangarap na sila ay mayayaman, masasaya at mga tamad sa buong buhay nila.

The sons gathered to mourn their kind father's passing. They rejoiced in their good fortune that they had a father who would leave them with a treasure buried in the orchard. They each wondered what it could be. Some thought perhaps silver; some guessed jewels; some imagined gold coins; and some dreamed of precious stones. All imagined themselves rich, and happy, and lazy for the rest of their days.

Ang mabuting ama ay nagmahal pa rin sa kanyang pitong anak kahit sila ay mga tamad. Gusto niya na mabigyan sila nang maginhawang buhay at masaganang kinabukasan. Kaya araw-araw ang mabuting ama ay nagtatrabaho sa taniman mula sa pagsikat ng araw hanggang paglubog ng araw. Binigyan niya ng maraming handog ang taniman katulad ng kaalaman kung gaano kadaming tubig sa pagdilig, at kung anong tamang panahon pipitasin ang mga prutas. Binigay niya ang kanyang oras sa magdamag sa pag-asikaso sa taniman at nakita sa kanyang mukha ang pawis na tumolo hanggang sa kanyang likod habang binungkal ang lupa. Habang siya ay tumatanda, ang kanyang trabaho ay mas lalong humirap at ang kanyang mga Mangga ay lalong kumonti ang bunga. Humingi siya ng tulong sa kanyang mga anak pero lahat sila ay tumanggi. Sinabi nila na meron silang ibang gagawin subalit alam ng mabuting ama ang tunay na dahilan. Ang pagtrabaho ng taos puso ay hindi bumubunga sa mga puno tulad ng Mangga. Alam ng mabuting ama na kailangan niyang humanap ng paraan turuan ang kanyang mga anak na magtrabaho. At sa kanyang huling oras ay nakaisip siya ng isang paraan. Pinatawag niya ang kanyang mga anak na lalaki sa kanyang tabi.

“My sons,” he said, “I do not have much time, but I have something to tell you.
When I am gone you will each share the orchard with your brothers.
A treasure is buried in the soil. The value of the treasure buried there is
immeasurable. Be well.”

And with that, he breathed his last.

“Mga anak” ang sabi niya, “Konti na lang ang panahon na igugugol ko sa mundo
kaya meron akong sasabihin sa inyo. Kapag ako ay mawala na ang bawat isa sa
inyo ay maghahati sa taniman. Mayroong kayamanan na nakabaon sa lupa. Ang
halaga nito ay hindi masusukat. Magpakabait kayo.”

At doon, huminga siya sa kahuli-hulihan